

GILLETTE ȘI NUMĂRUL TREI

Numărul trei mă urmărea în fiecare zi.

În fiecare clipă.

Și apărea tocmai când mă așteptam mai puțin.

Acum câteva zile, când m-am trezit, am observat o mică umflătură sub partea dreaptă a maxilarului.

Cam cât o bilă.

Soția mea m-a întrebat ce e.

I-am dat singurul răspuns care avea sens.

Cum de o vreme nu mai călătoresc — poate din cauza așteptării, poate din necesitate, poate din cauza unei producții excesive de testosteron —, o a treia bilă hotărâse să crească.

Și nu eu am ales unde s-o așez.

Soția mea a zâmbit.

Mi-a spus să nu mai fac pe idiotul și să mă duc la un doctor.

Dar la ce fel de doctor?

La un medic de familie?

La un medic de spital?

La un specialist?

Medicul de familie știa puțin și părea să trăiască din experimente.

Medicul de spital trăia din intervenții rapide, fără nicio obligație de a dovedi ceva.

Specialistul cerea bani și, prin urmare, nu era pentru mine.

Serviciul medical de urgență părea cea mai bună dintre cele mai proaste variante.

O doctoriță a deschis ușa și m-a întrebat ce doresc.

Eu stăteam încă afară, la poartă.

„Știu că magazinul de fructe și legume e alături”, am spus, „dar aici e chiar cabinetul medical?”

„Da. Ce doriți?”

„Două kilograme de banane. Dacă mă lăsați să intru, vă spun ce soi.”

A zâmbit și a deschis poarta.

Apoi mi-a văzut fața și a treia bilă.

Au apărut mânușile.

Zona a fost examinată.

Oreionul a fost exclus imediat.

Trecusem deja prin el la patru ani.

A sosit verdictul.

Un ganglion limfatic inflammat.

Trebuia verificat imediat.

Operațiunea „Venit garantat pentru doctori” începuse oficial.

Trei rețete:

Un antibiotic.

Un steroid.

O ecografie.

Și angajamentul de a mă întoarce peste trei zile pentru o nouă evaluare.

Apoi a luat o foaie de hârtie și a început să scrie instrucțiuni care explicau cum trebuie făcută ecografia.

Am zâmbit.

„Sunteți chiar sigură că un coleg de-al dumneavoastră are nevoie de instrucțiuni scrise ca să știe cum funcționează o ecografie?”

„Aveți dreptate”, a răspuns ea.

Apoi a venit întrebarea inevitabilă.

„Cu ce vă ocupați?”

„Sunt pacient.

Dar îmi petrec cea mai mare parte a timpului în magazinele de fructe și legume.”

M-am ridicat.

„Mă duc acasă.

Mă tratez cu usturoi.

Și apoi vă dau de veste.

Sunteți printre puținii norocoși care vor ajunge cu adevărat la pensie.

Când oamenii vor descoperi efectele, mulți dintre colegii dumneavoastră s-ar putea să aibă nevoie de o nouă meserie.”

Când am ajuns acasă, soția mea mă aștepta.

Îngrijorată.

Voia să știe care e diagnosticul.

I-am spus să nu-și facă griji.

În curând aveam să călătoresc din nou.

Iar umflătura avea probabil să dispară.

Poate chiar înainte să aterizeze avionul.

Ferdinando